сърдито оглеждайки [illegible] си, и съ разперени лакти, отвори бараката и злобно хлопна вратата.

„Трѣбва да ~~е~~ сме побъркали~~я~~ на ~~бабата~~ жената кафенджеръ да си идеме,“ помисли ~~той~~ Сковрудовъ. — „Ама че зло създание!“

Сега вече той видѣ, какъ лъже-~~учи-~~даскалътъ ~~тел~~ и лъже-студентътъ седна на дръвника и като подкрѣпи съ ~~юмруци~~ рѫци червенитѣ си бузи, замисли се за обѣда. Готвачката хвърли подъ краката му брадвата, отмина съ злоба и, следейки ~~з~~ по изражението на другинитѣ~~й~~, почна да псува. Другиятъ нерѣшително дръпна къмъ себе си едно дърво, тури го между краката си и несмѣ~~ло~~ го цапна съ брадвата. Дървото се разлюлѣ и ~~падна~~ се търкули. Другиятъ го ~~пакъ~~ отново го привлече, подухна си измръзналитѣ си рѫцѣ и пакъ го цапна съ брадвата ~~ма~~ — предпазливо, като че ли боейки се да ~~си~~ не удари носа си, или да си отсѣче пръститѣ. Дървото пакъ се търкули.

Главата на Сковрудова вече ~~дръ~~-мина и ~~нему стана болно и срам~~ него го заболѣ~~ло~~ и досрамѣ~~но~~ за това, дѣто бѣ накаралъ гладнитѣ, разгалени, нѣжни и, може би, болни да се залови на труда за ~~тежка~~ проста работа.

„Е, нищо, нека...“ помисли той, отивайки отъ трапезарията въ кабинета си. — „Това ще помага